

ת"פ 56563/11 - מדינת ישראל נגד נתנאל משה בובי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 16-11-56563 מדינת ישראל נ' בובי
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
נתנאל משה בובי
הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. ביום 24.11.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המיחס לו עבירות של **הריגת** - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), **גרימת חבלה חמורה** - עבירה לפי סעיף 333 לחוק, **נהיגה בשכרות** - עבירה לפי סעיף 64ב(א)(3) יחד עם סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") **ונהיגה ללא רישיון רכב תקף** - עבירה לפי סעיף 2 יחד עם סעיף 62(1) לפקודה.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.5.16 בשעה 23:29, או בסמוך לכך, נהג הנאשם הרכב מסווג יונדיין, מ.ר. 5861266 (להלן: "היוניינאי") ברוח שפרינצק בראשון לציון, ממזרח למערב, והתקrab לנטייב השתלבות לכיביש 4 לכיוון צפון (להלן: "נתיב ההשתלבות").
3. הנאשם נהג בעודו שיכור, כאשר ריכוז האלכוהול בدمו היה לפחות 128 mg, וללא רישיון רכב תקף, שכן רישיון הרכב פקע ביום 15.5.30.
4. תנאי הדרך היו: כביש אספלט תקין ויבש; דרך עירונית, מהירות מותרת 50 קמ"ש; עקומה ימינה בכיוון נסיעת הנאשם לעבר נתיב ההשתלבות (להלן: "העקומה"); כבש דו מסלולי, נתיב אחד לכל כיוון, אى התנוועה מפריד בין המסלולים ומסתיים בתחום העקומה, ולאחריו מפריד בין מסלולי הנסיעה פס הפרדה רצוף (להלן: "פס הפרדה"); שעת לילה, מג אויר נאה, ראות טובות, תאורות דרך פעולות; שדה ראייה לפנים לכיוון נסיעת הנאשם לעבר העקומה 249 מטרים לפחות, ושדה ראייה לעבר הרכב הגיעו בכיוון הנגדי אל רחוב שפרינצק 62 מ' לפחות.

- .5. בהגיעו לעקבותה, נהג הנאשם באופן שאינו מתאים לתנאי הדרך, ובמהירות שאינה פחותה מ-3.57 Km"ש.
- .6. אותה עת, נהג שמשון אברהם (להלן: "شمישון") ברכב מסוג קיה, מ.ר. 88 6941238 (להלן: "הקיה"), כשמאוחריו במושב האחורי אשתו אנני אברהם (להלן: "אני"), מדרום לצפון בנתיב ההשתלה ופנה ימינה לעקבותה לכיוון מזרחה לרחוב שפרינצק.
- .7. במהלך נהייתה בעקבותה סטה הנאשם מנתיבו לעבר נתיב הנסעה הנגדי בו נסעה הקיה, תוך כדי חציית פס הפרדה, כשהוא בולם בLIMITת חירום. בהגיעו לנתייב הנגדי, התנגש בעוצמה רבה עם חזית היונדי בחזית הקיה, תוך שהוא הודף את הקיה לאחור (להלן: "התאונה").
- .8. כתוצאה מההתאונה נפצע שמשון אנטו, פונה לבית החולים, שם נפטר מעבור זמן קצר. לאנני נגרמו חבלות רבות הכוללות שבר מרוסק באצטולום, שבר מרוסק בכתף שמאל, שברים בלסת, חזזה אויר מצד ימין, המטומות רבות, בין היתר באדרנל, בלבל ובדופן המעי הגס וכן חבלות בפנים. אני אושפזה בטיפול נמרץ ונזקקה לניתוח.
- הנאשם אושפז בשל חבלות חמורות הכוללות שבר באילאום, שבר בעצם החזה, נפצע באגן שמאל והמטומות.

עובדות שאין שונות בחלוקת

התנגשות בין הקיה ליונדי.

טיב החבלות שנגרמו למעורבים. הנאשם כופר בקשר הסיבתי.

חזית המחלוקת

- .9. הנתיב בו התרחשה ההתנגשות. האם הנאשם סטה אל תוך נתיב נסיעת הקיה, חזזה פס הפרדה והתנגש בקיה כתענת ב"כ המאשימה, עו"ד ינאי גורני, או שמא סטה הקיה לתוך נתיב נסיעת הנאשם כתענתו. אמnum בסיכון כתוב ב"כ הנאשם כי אין חולק שההתאונה קרתה בנתיב נסיעת המנוח אך נוכח גרסת הנאשם מצאתי לנכון לדון בעניין זה.

- .10. האם נהג הנאשם בשכרות כתענת המאשימה או שתענה זו לא הוכחה. ההגנה כופרת ומתקנדת באופן כולל לכל הנוגע לשמירה על כללי נטילת הדם לבדיקת הממצאות אלכוהול, הדרך, הממצאים, שרשרת קדם מעבדתיות ותוך מעבדתיות. עוד טוענת ההגנה כי המעבדה ועובדיה אינם מוסמכים על פי דין לבצע את הבדיקה.

- .11. האם הייתה ראות טובות ושדה ראייה פתוח כתענת המאשימה או שלא כך, כתענת ההגנה.

- .12. האם נהג הנאשם ב מהירות של לפחות 57.3 Km"ש כתענת המאשימה או שנאג ב מהירותפחות מ-50 Km"ש כתענתו.

ראיות

ראיות לבחינות סוגיות הנהיגה בשכירות

13. עד התביעה קלוד דיסנטוס (להלן: "הבחן")

הבחן העיד פעמיים. בעדותו הראשונה העיד בנושא השכירות המיוחסת לנאשם ובשנייה בנושא הנוספים המתייחסים לעצם קרות התאונה.

לדברי הבבחן, הוא משמש כבחן משנהת 2015 ועד מועד עדותו טיפול בכעشر תאונות קטלניות.

ביום התאונה הגיע לחדר ההלם של בית חולים "אסף הרופא" כשהוא לבוש מדים, שםפגש את הנאשם ושאל אותו האם **שתה, על אף השיב הנאשם בשלילה, אז שאל את הנאשם האם הוא מוכן לבצע בדיקת דם לאייתור אלכוהול והנאשם השיב בחיווב (זכ"ד ת/2)**. הבבחן עיר כי הייתה תקשורת ביןו לבין הנאשם וכי אם היה משהו חריג היה מצין זאת (פרק' - עמ' 2, עמ' 11, ש' 11-10).

14. באשר ל採取ת דגימת הדם (זכ"ד נטילת דם לבדיקת שכירות ת/1) העיד הבבחן כי **הזהוי של הנאשם בוצע han על אף מדבקות בית החולים והן בשיחה מקדימה עם הנאשם על מנת לוודא שהוא המעורב בתאונה**. לאחר מכן נתן הבבחן לרופא מבחנה. הרופאלקח את דגימת הדם והחזירה לבבחן אשר שמר אותה בכיסו. כאשר חזר למשרד הבוחנים נעל את הדגימה במגירה **ובבקר העבירה לבוחן אליעזר לצורך העברתה למעבדה (פרק' - עמ' 3, ש' 18 - עמ' 4, ש' 11). מספר המוצג 0378009** (להלן: "מספר המוצג").

בזכ"ד ל採取ת הדגימה יש חלק למילוי ע"י הרופא, בו חתום הרופא על קר שנטילת הדגימה אינה מעלה חשש סביר לפגיעה בבריאות הנאשם וכן **שמקום נטילת הדגימה חוטא ע"י חומר שאינו מכיל אלכוהול**. בנוסף אישר הרופא בחתימתו כי במקום ל採取ת הדגימה לא נכון איש (ת/1, סע' 3, 5, 6). הבבחן העיד כי בבדיקות דם נעשות ללא חומרים מוחטאים, ולא אלכוהול, הוא עצמו אמר לרופא לא להשתמש באלכוהול (פרק' - עמ' 12, ש' 23 - עמ' 13, ש' 16).

הבחן לא נמצא לחזור את הנאשם באותו שלב שכן עבר תאונה לא פשוטה והוא לא נמצא לפגוע בטיפול הרפואי ולהפריע לפועלם הרופאים, لكن שב לבית החולים יום למחرات אז הקראי לנאשם את זכויותיו. ב"כ הנאשם, הטיח בחוקר כי בשל כאביו והתראות שקיבל לא היה הנאשם בהכרה מספקת בעת ל採取ת הדם, כדי שייהי ביכולתו להבין את מהלכו.

על אף שהשיב החוקר כי **הנאשם היה בהכרה מלאה, לא נלקחה ממנו דגימה בכוח אלא תוך שמירה על החוק והנהלים** (פרק' - עמ' 8, ש' 21 - עמ' 9, ש' , עמ' 14, ש' 14-18).

למנוח לא בדקנו בבדיקה שכירות ואיכונים כי לא סברו שיש לו חלק בתאונה (פרק' - עמ' 109, ש' 4-1).

עד התביעה אליעזר אסיג (להלן: "אליעזר")

15. אליעזר הוא בוחן תאונות דרכים ותיק למרחב שפלה. למחرات התאונה נטל דגימת דם נוספת מהנאשם לצורך בדיקת סמים. על הטופס המובנה סימן כי **הדגימה נלקחה בהסכמה הנאשם**

(ת/3, ס' 5, וכן פרו' - עמ' 16, ש' 18-15). את הדגימה החדשה יחד עם **הדגימה הקודמת שקיבלו מהבוחן העביר לד"ר ענת שרייקי** מהמחלקה הטוקסיקולוגית בבית החולים "תל השומר" (פרו' - עמ' 17, ש' 15-32).

16. ההגנה ויתרה על זימונה של ד"ר ענת שרייקי לעדות (פרו' - עמ' 45, ש' 10).

עדת הتبיעה ד"ר אסטר שלמן (להלן: "ד"ר שלמן")

17. ד"ר שלמן היא סגנית מנהלת המעבדה לטוקסיקולוגיה ופרמקולוגיה (להלן: "ד"ר שלמן").

ד"ר שלמן מסרה עדותה לעניין חלקה בבדיקה דגימת הדם לגילוי אלכוהול. בהמשך, משהתחזר כי עדת תביעה נוספת מהמעבדה, הליבורניטית לריסה טבנצ'יק (להלן: "LERİסה"), אינה יכולה להעיד מסיבות רפואיות זומנה שנית ע"י המשימה, הפעם בתור המפקחת של לריסה.

לאור טענת ההגנה בדבר אי הסמכה של המעבדה כדין, העידה ד"ר שלמן על כך שהמעבדה לטוקסיקולוגיה היא מ.lab מוסמכת על ידי הרשות הלאומית להסמכת מעבדות למגוון רחב של בדיקות. זו המעבדה היחידה המורשת ע"י משרד הבריאות לבצע בדיקות משפטיות במדינת ישראל. המעבדה עובדת על פי הנחיות הרשות. העובדים במעבדה הוסמכו לבצע בדיקות כולל לאלכוהול וסמים ולצורך כך עברו הכשרה (פרו' - עמ' 20, ש' 13-32).

באשר לבדיקות, לכל בדיקה שמתבצעת יש תיעוד, מתי בוצעה וממי ביצעה את הבדיקה כדי שתהייה אפשרות לעקב אחר הבדיקה (פרו' - עמ' 20, ש' 29-28).

ד"ר שלמן ערכה את חוות הדעת והעידה על אופן מציאת ריכוז האלכוהול כיחס בין האתנול לפרופנוול. במהלך הבדיקה יצירה באמצעות הדגימות עוקמה שאפשרה את חישוב אחוז האלכוהול (ת/8) וקבעה כי בدمו של הנאשם נמצאו 128 מיליגרם אחוז אלכוהול. מספר המעבדה של הבדיקה **142000869** (ת/7) (להלן: "מס' המעבדה"). באשר לטענת ההגנה כי הנאשם קיבל במהלך טיפולו תרופות שהחלק הלא פעיל בהן מכיל אלכוהול והן שהשפיעו על תוצאות הבדיקה השיבה כי רק אתנול משפייע על התוצאות. היא אינה רוקחת אף למיטב ידיעתה אין תרופות רבות המכילות אתנול וסוג אלכוהול אחר היה נצפה בבדיקה (פרו' - עמ' 24 - עמ' 26, ש' 16). הנאשם טוען כי קיבל תרופה בשם פרקוטסט אך זו אינה משפייעת על תוצאות בדיקות האלכוהול (פרו' - עמ' 32, ש' 9).

הבדיקה במעבדה מורכבת משני שלבים. בשלב הראשון מכינים את הדגימה עצמה, ומסדרים את הבקבוקונים על המקשר - זאת עשתה לריסה. החלק השני הוא הזורקה למקשר, זאת ביצעה ד"ר שלמן. מכיוון שלריסה הכינה את הדגימות, באחריותה היה להחזיר לחדר הקור לשמירה והוא חתמה על מסמך לפי הבדיקה הוצאה מחדר קור והוחזרה אליו לאחר הבדיקה. מספר המעבדה צוין על גבי הטופס (ת/10). הדגימה הייתה במדף של משטרת ישראל בחדר קור עד שביום העדות הוצאה אותה ד"ר שלמן והביאה אותה לבית המשפט. השקיית בה הובאה הדגימה נשאה את מסטר המזג (פרו' - עמ' 26, ש' 27 - עמ' 27, ש' 24 וכן עמ' 38, ש' 26-28).

העובדת שקיבלה את הדגימה היא ד"ר ענת שריקי (פרו' - עמ' 27, ש' 26). ההגנה כאמור ויתרה על זימונה לעדות.

את המבחנות מכינה המעבדה עבור משטרת ישראל והן מכילות תערובת של שני חומרים, האחד למניעת גידול של חיידקים שכן חיידקים מסוגלים להשתמש בגלוקוז שבدم לייצור אלכוהול. החומר השני נועד למניעת קירישה. בבדיקה שנלקחה מהנאשם לא נמצא דם קירוש, המשמעות היא שהחומר למניעת קירישה היה בבדיקה כנדרש (פרו' - עמ' 28, ש' 9-3). המבחנות נשמרות במעבדה בחדר קור. אם לא הקפידו על תנאי קור יכול להיגרם شيء רק במקרה ירידה בריכוז האלכוהול, ככלומר לטובת הנאשם (פרו' - עמ' 28, ש' 20-19, עמ' 29, ש' 10-4).

הרכיב שנקבע במעבדה הוא הרכיב בעט נטילת הדגימה ולא בעט התאונה: "... הרכיב בעט האירוע יותר גבוה מבועט הנטילה" (פרו' - עמ' 41, ש' 17-15, עמ' 44, ש' 14-5). בחקירה נגדית נשאלת: "מי החליט שהשיטה שאותם עובדים בה היא שיטה מעבדתית מקובלת. על כך השיבה: "זה הגולד סטנדרט של הבדיקות... זה אומר הבדיקות היכי נוכנות להשתמש בהן לבדיקה מסוימת, אז זו הבדיקה הזאת שאנו משתמשים בה" (פרו' - עמ' 41, ש' 29-32).

18. بعدותה הנוספת הגיע ד"ר שלמן מסמך המפרט כיצד עובר כל עובד חדש או ותיק שלומד לבצע בדיקה חדשה תהליך של הדרך והכשרה (**ת/48**). היא עצמה הגיעה למעבדה 7.5 שנים קודם לכן והוסמכה ע"י לriseה בשלבים המוקדמים, **לבצע את בדיקת האלכוהול, כי לriseה הייתה הגורם המושמן באותו זמן לביצוע בדיקה זו**. לא בהכרח צריך להיות עובד בכיר, ישנים עובדים צוטרים ותיקים שמבצעים את הבדיקה כבר הרובה שנים. ד"ר שלמן פרטה את תהליך ההסכמה שככל צפיה בעובד המושמן, בדיקה, השגחה, מבחן ובדיקה של איזות התוצאה ע"י שימוש בבקרים. בנוסף העידה אודות בקרת איזות הוצאות אשר מתבצעת באופן שגרתי וביצוע ריענון נהלים (פרו' - עמ' 118, ש' 10-32, ש' 20-8). עוד פרטה ד"ר שלמן את צורת העבודה על הדגימה וזאת על פי הנוהל "ולriseה לימדה אותן שעובדים דגימה" (פרו' - עמ' 119, ש' 21, ש' 4-21).

כשלriseה הכינה את הדגימות היא הייתה מסדרת אותן לפי הרצף שבמחשב. באותו יום הייתה ד"ר שלמן אחראית לבצע את הבדיקה במכשיר: **"זו הייתה אחריותי, הזרקה, זה סוג של בקרה שנייה על הרצף**. הייתה מתקבלת את הרצף של הזרקיות ובודקת שבספר אחד יש למשל יכול ברכוז עשר. כל יכול מורכב מכמה בקבוקונים עם ריכוזים עולים של אלכוהול. ריכוזים ידועים מראש..." **ביום המקרה: "הייתי אחראית לעשות בקרה שנייה לפני הזרקה למכשיר"**.

ד"ר שלמן נשאלת האם שימוש הבדיקה היא למנוע מצב שדם ירשם בטיעות על שם אדם אחר. על כך השיבה: "נכון, אנו בודקים שלא הייתה טעות במיקום של הבדיקה על המכשיר ושזה תואם את מה שנכתב במחשב" (פרו' - עמ' 119, ש' 22 - עמ' 120, ש' 7).

בחקירה נגדית הסבירה ד"ר שלמן כי לriseה עבדה לפי הנוהל וביצעה שתי בדיקות לאותה דגימה. לriseה לא הקלידה או כתבה את המספרים, אלה נוצרו באופן אוטומטי על ידי המערכת הממוחשבת של המכשיר:

"למכשיר יש תכונה. התכונה יודעת על פי הסיגנלים לעשות תרגום של הסיגנלי" (פרו' - עמ' 120, ש' 29-23). עוד: "המחשב מחשב אוטומטי. אנו בודקים האם התקנים התקבלו הטעאות הנכונות אז גם החישוב מתאים" (פרו' - עמ' 121, ש' 2-1).

הדגימות נשמרות בחדר קור. אמנם אין תיעוד אם מישהו נוגע בדגימה אבל לאף אחד אין עניין לבדוק מה שלא תחת אחוריתו (פרו' - עמ' 122, ש' 4-10). השרשת התוך מעבדתית מולאה בדייבד על סמך התיעוד שהוא במעבדה ולא בזמן (פרו' - עמ' 122, ש' 15-16).

בදגימת הנאשם ד"ר שלמרק היא שהייתה אחראית בתור מפעילת המכשיר לבדוק שסדר ההזרקות נכון. הוגש אף מסמך בחתיימה המעיד על כך (**ת/8**). וכן: "ל里斯ה הכינה דגימות. סדרה במכשיר. אני בדקתי המיקום לפני הפעלת המכשיר" (פרו' - עמ' 122, ש' 32).

ל里斯ה כתבה בטופס שהיא הכינה את בדיקות האלכוהול לפי ניהול המעבדה. חלק הדם שנdagם הושמד כי חלפו שנתיים (**ת/10**,opro' - עמ' 123, ש' 2, 5).

בחקירה נגדית העידה כי על טעות פרה-אנליטית, היינו לפני שמבצעים את הבדיקה, אין לה שליטה. לגבי תהליך קבלת הדגימה יש הנחיה כדי למנוע שגיאה. נשאלת כיצד יכולה לשלו שגיאת אדם, שגיאת מכשיר ושגיאה סטטיסטית והשיבה: "**שגיאת אדם - אם העובד فعل לפי הנוהל אז הסיכוי שתתבצע טעות בסימון או בדיגום או בהזנת התוצאות למחשב - מזערני.** מבחינת המכשיר - אם המכשיר לא עבד ERA את זה בתוצאות בקרת האיכות. אני בוחנת איך היה ביצוע הבדיקה במכשיר. יש לי קרייטריונים" (פרו' - עמ' 124, ש' 10-6, 1).

עד התביעה ד"ר בוריס אצ'ילדיב (להלן: "ד"ר בוריס")

19. רופא כירורג העובד בחדר המין בבית חולים אסף הרופא.

ד"ר בוריס הוא שלקח את דגימת הדם מהנאשם, על פי הכללים הידועים כלומר חיטוי יבש, ללא אלכוהול או חומרים נוספים. בחקירה נגדית הוצג בפניו CHOZER מטעם מנהל רפואי (**ג/1**) לפיו יש צורך בחיטוי עם חומר שנמצא בערכת המשטרה וכן נדרש הרופא לציין בכתב הסכמת המטופל לביצוע הבדיקה. לדבריו, אפשר לעשות את הבדיקה גם בלי חיטוי כלל כפי שעשה (פרו' - עמ' 48, ש' 15).

ד"ר בוריס העיד כי אינו זכר את המקירה הספרטני אך: "**על כל דגימה אנו מקבלים הסכמה בעלפה**" וכעickerון זו מספיקו להוכיח בבדיקות מעין אלו על רישום בכתב (פרו' - עמ' 48, ש' 8-10, עמ' 47, ש' 15-24). במקרה זה, כמו במקרים דומים, השוטר הגיע עם המבינה. **המטופל זווהה, הביע הסכמתו לבייעוץ בדיקת דם** וזה בוצעה (פרו' - עמ' 45, ש' 24-23, עמ' 46, ש' 2-6) ועוד: "מסבירים שזו בדיקה לרמת אלכוהול בדם. הוא יודע" (פרו' - עמ' 52, ש' 14).

יתכן שהוא כתב את הסכמה בתיק הרפואי, אך גם בנוגע לכטב יותר על סודיות רפואי (**ג/2**). לדבריו, הרופאים אינם נהגים להחותים את המטופל על כל דבר. הפקידות משרד הקבלה מחותמות את המטופלים על כך (פרו' - עמ' 46, ש' 28, עמ' 47, ש' 24-26, עמ' 48). נשאל על כך שלפי CHOZER מנהל רפואי יש צורך לתת

למטרופל העתק טופס הסכמה לטיפול עליו חתום בפני הרופא והшиб כי אין (**ג/4**, פרו' - עמ' 50, ש' 14-12).

הנאשם הוכנס לחדר הלם בו בין השאר, מבוצעת הערכה ראשונית למטרופלים לאחר תאונה, שלא ידועה עדין מהות פגיעתם (פרו' - עמ' 49, ש' 13-10).

באשר לתרופות שקיבל הנאשם לבגיהן להגנה טענות הנוגעות להשפעה על רמת הערנות באופן שהסכםת הנאשם ללקיחת הדם לא הייתה מודעת ובנוסף הן עלולות להכיל אלכוהול ולהשפע על תוצאות הבדיקה, הסביר ד"ר בוריס כי **חשיבות הבחנה בין תרופות שקיבל הנאשם במין לתרופות שקיבל באשפוז**. אם החולה מחוסר הכרה או שדיוחו ממד"א שקיבל מורפיום אז מודיעים לשוטר שהמתופל אינו צלול. דורמייקום וקטמין הן תרופות שלא מתקבלות לתת במד"א ואם היה הנאשם מקבל אותן היה ישן ולא מביע הסכמה (פרו' - עמ' 53, ש' 26-24).

עוד העיד כי כאשר רופא מתרשם שהחולה תחת שירותים שלחחים את בדיקות הדם לרמות אלכוהול לਮעבדה של בית החולים. לuibט זכרנו הרמה הייתה גבוהה אך אין זכר את הערכים (פרו' - עמ' 46, ש' 23-18).

בזהר זה יאמר כי בדו"ח מד"א, אשר הוגש בהסכםת, לא ציין כי הנאשם קיבל תרופה כלשהי. בדו"ח נרשם, בין השאר, כי: "בבדיקותנו בהכרה מלאה. ללא קשי נשימה. **מתמצא בזמן ובמקום...**" (**ת/26**). בנוסף, התרופות אשר לגבי השפעתן נשאל ד"ר בוריס בחקירה הנגדית **ניתנו במהלך האשפוז**, כעולה מסיכום העברה ממחלתה כירורגית חזה למחלה אורתופנית (**ת/29**).

בדו"ח הקבלה הרפואית שהוגש אף הוא בהסכםת צוין כי: "לא זכר את המהירות" (**ת/28**, עמ' 1).

ההגנה יתרה על זימון רופאת חדר המין (פרו' - עמ' 88, ש' 26-24).

ראיות לעניין התאונה

עד התביעה רב פקד עוז צביקה מוזס (להלן: "מוזס")

רמ"ח בוחנים תל אביב. במועד הרלוונטי לתאונה שימש כקצין בוחן מחוז מרכז.

הריאות הרלוונטיות כפי שעלו מעדותו של מוזס:

הסיבה העיקריית לתאונה, היא קודם כל מצב השכרות בו נהג הנאשם. הגורם לתאונה החזיתית היה סטיית הנאשם מנתיב נסיעתו לנתייב הנגדי (פרו' - עמ' 62, ש' 1-3).

את דו"ח הבוחן ערך הוא עצמו עם הבוחן ובנוסף חתום עליו, ולמעשה ניסח את רובו (פרו' - עמ' 58, ש' 11-10, עמ' 61, ש' 23-22). הבוחן היה חדש יחסית لكن מוזס מצא לנכון לעורק בדיקה נוספת. תאונות סטייה בעקבומם נדירות במחוז מרכז והוא מקפיד להגיע לזרחה. התאונה התרחשה בלילו ולא התאפשר לו להגיע למקום הגיע למחרת. בנוסף, קיימת חשיבות ביצוע בדיקה נוספת לאור יום, במיוחד כאשר מדובר על ממצאים כמו

סימני בלימה.

האphalt: בלא התאונה לא התייחס הבוחן להחלפת האphalt במקומם. מכיוון שמדובר זהה את גבול האphalt וצפה שהונושא עשוי לעלות לדין בעת ההליכים בהמשך מצא לנכון להתייחס לעניין וביצע סקירות ומדידות המתייחסות לסייעי הבלימה. בנוסף זהה שסימן הבלתי השמאלי ארוך יותר מזה שהובחן מدد בלבד (פרו' - עמ' 57, ש' 15-24, עמ' 63, ש' 8-10, עמ' 69, ש' 10).

מדובר זהה במקום התאונה שני משטחי asphalt. asphalt חדש ובמהשכו ישן (**ת/12**, תמונה 43). **לכורה** שניים במשטחים עשוי לגרום לאובדן שליטה. למשל אם רכב נסע לצדוי הימני נמצא על משטח שהוא חלק יותר מצדוי השמאלי ואז בולם. במקרה זהה עשוי הרכב לאבד שליטה. יודגש, הדבר רלוונטי רק כאשר מדובר מצדוי הרכב. לא כר בתאונה שלפנינו בה עבר היונדי יכול מasadlt עם מקדם חיקוק מסוים לאphalt בעל מוקדם אחר. היונדי **cols** החזקה ממשטח למשטח תוך שהוא חזקה את הגבול בין המשטחים בחציה ישירה. לפיכך, אין בסוגי asphalt השונים כדי להשפיע על קרות התאונה. מדובר לא הציג חומר המאשר את טענתו וצין כי קבוע כר בהתבסס על ניסיונו המוצעו הרבה השנים כולל הניסויים בмагשרי ההקלקה.

לצורך הבדיקה עשו "מגרש הקלקה", ניסוי בלימה בשטח לקביעת מקדמי החיקוך. הניסוי בוצע בנידית משטרתית. ברכבו של הנאשם לא היה ניתן לעשות ניסוי בשל אי שימושו. בוצעו מדידות של מקדמי החיקוך בשני המשטחים ונמצא כי הבדלי החיקוך בין כל הרכיב הם מינוריים. בשטח הישן נמדד 0.59 חיקוך ובמשטח החדש 0.62. מדובר בהבדל של פחות מ%5 ואין להז שטעות. השפעת מקדמי חיקוך שונים רלוונטית כאמור רק כאשר מדובר על צד אחד של הרכב לעומת צד שני ולא במצב, כמו במקרה הנדון, שככל הרכב חזקה את המרחק.

תחילת סימני הבלימה **מתחלפים** באphalt הישן, 2.20 מטר אחרי גבול סלילת asphalt לכיוון מקום האימפקט, דבר המצביע על כך שככל מרחק הבלימה היה במשטח אחד בלבד, באphalt הישן (פרו' - עמ' 57-59, עמ' 64, עמ' 68, ש' 9-8, וכן **ת/15**, ס' 14 ה').

לשאלת ב"כ הנאשם, מדוע לא נמדד שיפוע צד, השיב מוזס כי נתן זה נמדד במקרים אחרים, בהם רכב מחליק לצד הכביש או מתחפר ואילו רכב הנאשם חתר, באופן שעולה בבירור מהמצאים, בצורה ישירה לחלוטן (פרו' - עמ' 65, ש' 21-1).

הנתיב בו אירעה התאונה: מדובר שלל מכל וכל את גרסת הנאשם לפיה הקיה "הסתער עליו", **"בשם שלב גם אין שום ממצבה שהמנוח עבר לצד השני"** (פרו' - עמ' 65, ש' 29, עמ' 67, ש' 13-12, עמ' 72, ש' 7). לעומת זאת "ה הנאשם כן מסתער על המנוח". המנוח "borch" באופן אינטינקטיבי ימינה, מנסה לחמוק מההתנגשות ו"נזרק" למעקה הבטיחות. מהירותו של הנאשם הייתה גבוהה ממהירות המנוח ולכן היונדי דחף את הקיה לאחר מכן. זו המסקנה "מהשוויה בין ריכוז הממצאים שמצוירים על מקום האימפקט, ביחס למיקום הסופי של הרכב המנוח. רכב המנוח בעצם נדחף למספר מטרים לאחר מכן" (פרו' - עמ' 72, ש' 22-7).

זאת ועוד, **מוזס העיד כי רואים بصورة ברורה שככל התאונה והתרחשות האימפקט מתרחשת בנתיב נסיעת המנוח ואילו נתיב נסיעת הנאשם נקי ממצאים**. הנאשם חזקה בקי שיר את העקומה, את קו הפרדה, לכיוון איזור האימפקט. הדבר אופייני לתאונות של נסיעה בעקבות: "פשוט ממשיכים ישר. חותכים את

העקבומה" וכן "נегים פשוט מגיעים ב מהירות גבוהה מדי לעקבומה וברגע האחרון, פשוט בבלימה, חותכים את העקבומה וסוטים לנטייב הנגדי" (פרו' - עמ' 62, ש' 14-24).

הנאשם "הגב במקורה הטוב בהיותו במרחק 39.5 מ' לפני מקום ההתנגשות (מרחק תגובה + סימני בלימה) כאשר מהירותו גבוהה משמעותית מהרכב המעורב" (**ת/15**, סעיף 14 ט'). בעדותו הוסיף מוזס כי המרחק בין הנאשם לבין הנאשם היה בסביבות 60 מטר לפחות אין מדובר בהפתעה: "אנחנו מדברים כאן על רכב שנמצא במרחק שלא אמור להיות בשלב שום קונפליקט" (פרו' - עמ' 65, ש' 29 - עמ' 66, ש' 17).

המהירות: המהירות בה נוגה הנאשם חושבה לפי סימני הבלימה והוא 57.3 קמ"ש, לעומת מהירות המונית היא 50 קמ"ש. למעשה המהירות הייתה אף גבוהה יותר שכן למהירות שנקבעה יש להוסיף את אובדן האנרגיה (פרו' - עמ' 62 ש' 12-14, עמ' 72, ש' 22-32).

זווית הפגיעה: מוזס העיד, כפי שאף נרשם בדו"ח הבוחן, כי צורת ההתנגשות של חזית היונדי תומכת אף היא במסקנה כי נסיעה הנאשם הייתה ישירה לחלוון עד רגע ההתנגשות (פרו' - עמ' 68, ש' 6-4, **ת/15**, סעיף 14 ד').

סימני הבלימה: זירת האירוע נסגרה עד תום עבודות הבוחן בשטח. כאשר הגיע מוזס לזירה כבר הייתה פתוחה. הוא נשאל בחקירה נגדית כיצד הוא משיך את סימני הבלימה שראה לאירוע הנדון והשיב כי הגם שהבוחן לא התלווה אליו לזרה, הוא משיך את סימני הבלימה בוודאות לאירוע. לדבריו, הוא עצמו ערך את דו"ח הבוחן יחד עם הבוחן תוך התייחסות לסימני הבלימה שתיעד בסקיצה נוספת שהcin והבוחן לא תיקן אותו בשום שלב. ב"כ הנאשם הטיח בו כי בשל העובדה הבוחן חדש לא תיקן אותו - קצין בחוננים ותיק. מוזס שלל זאת, הסביר כי הבוחן לא היה לבד במקום התאונה כך שהוא מניח שקשרית סימני הבלימה לרכב הנאשם בוצעה בצורה טובה. בשום שלב לא ערער הבוחן את בטעונו בעניין זה (פרו' - עמ' 69, ש' 13-1). מוזס הוסיף כי: "**הסימנים הובילו بصورة מדויקת למקום האימפקט**" וכן: "לפי התרשים רכב הנאשם עומד... בכיוון שבו הוא עמד רגע לפני ההתנגשות. כתוצאה מההתנגשות הוא הסתובב, אז הוא בעצם מתרחק מהסימנים. אבל אין ספק כאן שהסימנים האלה צורתם וכיונם קשורים לרכב" (פרו' - עמ' 70, ש' 28-29, עמ' 71, ש' 7). (3-7)

עד לרגע ההתנגשות הנאשם נסע بصورة ישירה לחלוון. אם היה אובדן שליטה היו מוצאים 4 סימני בלימה, "פה מצאנו שני סימנים ישרים. מה זאת אומרת? גלגים אחרים עקובו אחרי הגלגלים הקדמיים. זאת אומרת עד רגע ההתנגשות ... הוא נסע ישר" (פרו' - עמ' 71, ש' 20-15).

על כן שלא נמצא חריצים בכביש השיב מוזס כי אלה לא תמיד נמצאים: "יכול להיות שהמהירות המשוכלת של ההתנגשות הייתה כזאת שלא גרמה לקריסה מלאה של כל הרכב וחירכה אופיינית לתאונות חזיתיות ב מהירות גבוהה" (פרו' - עמ' 72, ש' 30-23).

התאמת נזקים: מוזס העיד כי התאמת הנזקים מצוינת. זו התאמת ברורה עיקרית: "...יש חלקים שניתקים ולכך אי אפשר, כל, הרי כל הפגושים הם פגושים פלסטיים שמתפרקם לחלוון. אבל התאמת פיזית נערכת על פי עיוות הקורות בשני כל הרכב. אי אפשר לטעות בהזה. פשוט אי אפשר לטעות" (פרו' - עמ' 73, ש' 10-23).

תשתיות הדרך: מוזע העיד כי בכל תקופת שירותו במחוז מרכז, תקופה בת שנתיים וחצי, זו התאונה היחידה שהתרחשה במקום והמשמעות היא כי אין במקום בעית תשתיות (פרו' - עמ' 67, ש' 21-19).

לזרה זומן מהנדס מחוזי לעירית סקיצה הנדסית כפי שמחזיב בכל תאונה קטלנית (ת/16) (פרו' - עמ' 74, ש' 6-4). מוזע העיד כי על פי ממצאי המהנדס "לא נמצא קשר ישיר בין גורם התאונה לתשתיות הדרך. המלצות לשיפור הבטיחות מתיחסות לגיזום הצמחיה, התקנת עיני חתול, חידוש סימוני צבע. דרך אגב זה המלצות שחזרות על עצמן, שאם כבר הוא מגיע לזרת תאונה, אז הוא יתיחס להמלצות שהם מתאימים להרבה כבישים אחרים" (פרו' - עמ' 74, ש' 26-22).

ניסוי שדה הרquia: לטענת ב"כ הנאשם היה צריך הניסוי להעיר בנסיבות זהים לתנאי התאונה, רכב דומה או זהה. על אף שהשיב מוזע כי ככל שמדובר על ניסוי שדה רquia להולך רgel הצדק עם הסניגור, אלא שבמקרה זה לא היה צורך בכך שכן **בדק דבר אחד, האם הנאשם צריך היה להבחן בעקבותה.** תוצאות הניסוי הצביעו על אף שבמהירות הנטייה המותרת היה אמרור הנאשם להבחן בעקבותה. **יש לזכור כי מדובר בנאשם תושב האזור אשר מכיר את המקום** (פרו' - עמ' 76, ש' 17-1).

כשל באחד מכלולי הרכב: נמצא בבדיקה במוסך של באמצעות היגיון ביונדי. נמצא שהכשל נגרם כתוצאה מההתנגשות. גם לו לא היה הדבר נבדק הרי נמצא כי הנאשם בלם ומשיר בצורה ישירה לנטייב הנגדי (פרו' - עמ' 76, ש' 26-18).

הבחן

22. **מסקנת הבוחן על סיבת התאונה:** לאור הממצאים, בהם מיקום התאונה בנתיב נסיעת הקייה, ריכוז החלקים והמצאים בנתיב נסיעת הקייה והתאמת הנזקים, המסקנה היא כי התאונה אירעה בנתיב בו נסע רכב הקייה ואזור האימפקט הוא בסוף סימני הבלימה. הבוחן דוחה את גרסת הנאשם לפיה נהג הקייה "הסתער עליו" (פרו' - עמ' 100, ש' 11-4, עמ' 101, ש' 12-6, עמ' 104, ש' 10).

התאמת נזקים וסימני חמיגים: לדברי הבוחן, היה דיוקן תאונה קשה כשהגע מפה את כל הרכב במצב מסויים (ת/12, תמונה 1). כדי לקבל תמונה מצב ראשונית ביצע התאמת נזקים בזירה עצמה. היונדי הוזז ממוקומו והועמד מול הקייה. **ניתן לראות סימני חמיגים עד לרכב היונדי.** לאחר מכן בוצעה התאמת טובה יותר בMagnitude לאור יום (פרו' - עמ' 93, ש' 18-28, ת/12, תמונה 22, 23, 24). בבדיקה התאמת הנזקים שבוצעה בMagnitude Chipsh 3-2 נקבעה התאמה כדי לנסות לקבוע את מצב כל הרכב לפני התאונה.

מצא את נקודות ההתאמה ולפיהן העמיד את שני כל הרכב זה מול זה על מנת לבחון את התאמת הנזקים שמצא ו לבחון את המצב הסופי המתקין בהתאמאה. לפי התאמת הנזקים נקבע מצב כל הרכב בעת התאונה (ת/12, תמונה 23-27).

האסלט: ביום התאונה הבחן ב-2 מקטעי אספלט שונים, בוצעו שתי בדיקות וריוקם לקביעת מקדם חיכוך באספלט הישן ובאסלט החדש. רכבו של הנאשם לא היה בר שימוש הוא אינו יודע מה המשמעות שהניסוי לא נערך ברכבו של הנאשם. איןנו מכיר את השוני בנתונים שעולמים להיווצר כתוצאה לכך. מדובר בשני כל רכב פרטיים. הבדיקה נותנת את תוכאת מקדם החיכוך של אותו אספלט לרכב פרטי (פרו' - עמ' 96, ש' 19-25).

מבדיקות הוריקום עלה כי הפרשי הנתונים במקדם החיכון בין האספלט החדש לשין **מינוריים** (פרו' - עמ' 94 ש' 1-7). באספלט המשמש התוצאה הייתה 0.595 ובחדש 0.625 (פרו' - עמ' 97, ש' 1). וכן: "הרכב בלם על משטח אספלט ישן".

במידה והיה משתנה אספלט בדרך שונים משנה צדי הרכב קרי צד ימין הצד שמאל, אז יכול להיות משמעות לעניין. אבל **היות והרכב בלם כלו על האספלט הישן והשוני בין הפרשי מקדם החיכון הם מינוריים אין משמעות לעניין**" (פרו' - עמ' 25, ש' 25-28). בנוסף: "הבלימה נעשתה כולה במשטח האספלט הישן. אחד. אין הבדלים במשטח בין גלגל שמאל לימין. שני הגלגלים בולמים על משטח אחד" (פרו' - עמ' 106, ש' 23-24).

כשל צמיג נשלל במכון התקנים (פרו' - עמ' 106, ש' 11-12).

הזרה מצולמת ולא נמצא בה חפצים חדים (פרו' - עמ' 106, ש' 14-15).

ניסוי שדה ראייה: בוצע ניסוי שדה ראייה (**ת/38**) ביום 22.5.16 בשעה 23:00 לערך, בסמוכות לשעת התאונה. המקום מסומן והדרך מוארת כפי שנראה בצילומים.

"נקודות שייא הגובה בכביש, מרחק 249 מטר, ניתן להבחין בעיקול ימינה ובהמשך בנקודות נוספות מהן ניתן להבחין בעיקול" (פרו' - עמ' 97, **ת/38**, תМОנות 9-5).

לדברי הבוחן אין במקורה זה עניין של הפתעה שכן הנאשם אמר שמכיר את המקום עבר בו מספר פעמים (פרו' - עמ' 99, ש' 5-6).

על פי החישובים שערך (**ת/40**) העיד הבוחן כי הנאשם הגיע לעקבומה, החל להגביל לפני סימני הבלימה, הוא הבחין בעקבומה "ופספס אותה". בזמן שה הנאשם החל להגביל, רכב הקיה עדין לא הגיע למקום התאונה. אם הנאשם לא היה מגיב לעקבומה היה מגיע למקום אחר (**ת/33**, קוו מקוווקו יוק, **ת/15**, סעיף 14 ד',opro' עמ' 18, ש' 17-25).

לא נעשה כל שינוי בתאורה (פרו' - עמ' 98, ש' 2).

אין שלכה לתוצאות הדו"ח ההנדסי על ניסוי שדה הראייה. על פי הדו"ח תמרור 425, כניסה לשטח עירוני היה מוסתר ע"י עצים אך אין לכך השפעה על ראיית העקבומה בשלבי הגעת היונדי שזה האלמנט שנבדק על ידי בניסוי (פרו' - עמ' 108, ש' 22-24).

בדיקות רכב הנאשם לאחר התאונה: הבדיקה נעשתה במוסף יונדי ברחובות יחד עם עד הتبיעה שלמה אלימלך (**ת/39**). במצאי הבדיקה נקבע, בין השאר, כי מערכת הבלמים ברכב הייתה תקינה, והנזקים של שבירת הפינים וחור ושרבר בפח, הינם "נזקים תאוניים", ככלומר אינם נובעים משחיקה או התישנות של חלק ברכב. גזירת הפינים משמעותה "חופש בהגהה" (פרו' - עמ' 98, ש' 13-27).

מהירות: המהירות שחושבה עבור לתאונה, 57 קמ"ש, היא המהירות המינימלית בה נהג הנאשם שכן זו מהירות הרכב בבלימה. בעת ההתנגשות יש איבוד אנרגיה ולכן המהירות בפועל הייתה גבוהה יותר. לפיכך נעשה חישוב מרחק התגובה ב-70 קמ"ש וב-80 קמ"ש (פרו' - עמ' 99, ש' 26-29, עמ' 100, ש' 19-23). רכב הקיה נדחף

- לאחר כתוצאה מההתנששות דבר המצביע על כך שמהירות הנאשם הייתה גבוהה יותר ממהירות המנוח (פרו' - עמ' 100, ש' 18-14).

הבחן לא ראה חלק מאורך סימן הבלתי שכן דובר בשעת לילה. מפקדו, עד הבדיקה מוזס, שבדק את הזרה למחמת באור יום, לא חילק על ממצאיו אלא הוסיף (פרו' - עמ' 102, ש' 28-27).

רישוון רכב לא היה בתוקף בעת התאונה (**ת/43** - הוגש בהסכם,oprof - עמ' 109, ש' 7). 23.

עד הבדיקה רס"מ יצחק ברק (להלן: "ברק")

24. בוחן תנועה אשר ביצע את ניסוי "הוריקום". ברק הסביר כי בדיקה זו בודקת את מקדם החיכוך בין הצ מג לכਬיש והוא עבר הכשרה להפעלת מכשיר זה. הבחן הוא שנרג ברכב וביצע את הבדיקה ואילו הוא עצמו התקין וכייל את המכשיר וביצע את כל מה שכורן בשימוש במכשיר (פרו' - עמ' 77, ש' 28, 2, עמ' 78, ש' 1, עמ' 79, ש' 10-8).

עד הבדיקה שלומי אלמליח (להלן: "אלמליח")

25. מנהל עבודה במוסך אלמליח. מטפל בכל רכב מסווג יונדי, באזרה התעשיית רחובות. לדבריו הבחן הביא רכב לאחר תאונה ובקש ממנו להגיבת את הרכב. הוא הסביר לבדוק על החלקים, הצ מג עליהם ועזר לבוחן לצלם אותם (**ת/39**). הוא אינו יכול לדעת מהם נפגע הרכב (פרו' - עמ' 81).

הפינים במוחו הגדירה נתוצאה מהמכה, לא יכול להיות שהפינים נגזו כתוצאה מתקללה שנבעה משימוש שגרתי או שחיקה (פרו' - עמ' 82, ש' 29, עמ' 85, ש' 32-31, עמ' 86, ש' 1, עמ' 86, ש' 1, עמ' 15, ש' 16-23). כשהפינים נגזרים "אין לך הגה". מאשר כי במקרה זה לא ניתן להגיבת את הרכב" (פרו' - עמ' 83, ש' 15-18). הצרירה מפורקת מצב יכול להיגרם רק ממכה ולא משימוש שוטף ברכב (פרו' - עמ' 85, ש' 21-2, עמ' 86, ש' 1).

עדת הבדיקה מירית אלבז (להלן: מירית")

26. מירית עבדה במכון התקנים בנושא כשל צמיגים. הייתה הנדסאית מכונות וכעת מהנדסת מכונות. מירית העידה כי ביצעה את הבדיקה מתחילתיה ועד סופה והכינה תעודה בדיקה וצלומים (**ת/45**) (פרו' - עמ' 110). מטרת הבדיקה הייתה לאבחן האם היה שחרור אויר טרם התאונה או לאחר התאונה. מסקנתה מהבדיקות שערכה בצד מג היא כי "...**הצד מג לא גורם לתאונות הדרכים שבנדון. איבוד האויר התרחש במהלך התאונה**". העדה הסבירה כיצד הגיעו למסקנה זו: "מבחןת אבחן הפגיעה - הפגיעה היא קרע בולט בדופן שהוא אופיינית לפגיעה עקב צביטה מגורם חיצוני, כל גורם חיצוני יכול לגרום לזה". מבססת את מסקנתה כי מדובר בתאונה: "...**קיימת התאונה חד ערכיות בין מיקום הפגיעה לגביה הדופן, למיקום הפגיעה על גבי עוגן החישוק. הצד מג כפי שהוא לא יכול לנסוע במצבו לפני התאונה**". מעבר לממץ עיקרי זה נבחנו ממצאים נוספים שמצאו בצד מג עצמו" (פרו' - עמ' 111, ש' 19-5, עמ' 115, ש' 25-26, **ת/45**, עמ' 7 סעיף 5.3).

ממצא שעה במהלך הבדיקה הוא נוכחות מסמר בתוך המدرس עצמו. במהלך הוצאה המסמר נמצא שאין חודר לפנים הצ מג ואינו פוגע באטימותו. אין למסמר השפעה על איבוד האויר (פרו' - עמ' 111, ש' 23-26, עמ' 115, ש' 12-1).

לגביו מידת שחיקת הצ מג זו עלתה על המאושר על ידי משרד הרישוי. ככלומר בבדיקה לא היה הצ מג "עובר טսט". במקורה זהה, בו הצ מג היה נפסל לשימוש נבדק אם הייתה נסיעה עם לחץ אויר נמוך וזה נשלה (פרו' - עמ' 112, ש' 1-13, עמ' 113, ש' 31-32).

בחקירה נגד העידה כי: " מבחינת צורת הפגיעה, מיקום הפגיעה והסימנים שמודיעים ליד הפגיעה, ניתן לקבוע שהפגיעה נגרמה במהלך התאונה". שוללת אפשרות כי שנויות לפני התאונה ארע משאו שגרם לכשל זה או אחר בצ מג, לו זה היה במצב היה מצפה לראות סימנים לנסיעה בלחש אויר נמוך והתוצאות ה证实, אלו לא נראו (פרו' - עמ' 113, ש' 17-30, עמ' 114, ש' 17-7).

עד הגנה - הנאשם

הודעות הנאשם

בהודעתו הראשונה אמר הנאשם כי אינו זכר כלום מיום התאונה ואינו יכול לענות לשאלות בכלל תרופות ומשככי כאבים שנintel (**ת/41**).

בהודעתו השנייה, כחודש לאחר האירוע, מסר כי נסע ברחוב שפרינצק, בו נסע בעבר מספר פעמים וידע שיש שם עкомה ימינה; אין שם שדה ראייה; נסע במהירות של פחות מ-50 קמ"ש; לא הייתה ראות, היה חשוך והיו עצים; אינו יודע אם הייתה תאורה; יכול להיות שהעצים גלו קצת מעבר לשולדים. היו כמה עצים שנגעו באותו; הכבש לא היה מסומן טוב. קו הפרדה לא נראה בברור (**ת/42**, עמ' 4, עמ' 5, ש' 37-39, עמ' 6, ש' 92-93);

"**כשלקחתי את הסיבוב, הייתי צמוד לימין. הסתער לכיוון שלי רכב שהגיע ממולו ובלמתי את הרכב שלי, לחצתי על הברקס ואז קרתה התאונה...לא אבדתי הכרה**" (**ת/42**, עמ' 4);

הבחן לראשונה בקייה בדיק בקשר "לקח" את העיקול של הכבש ימינה, אז הקיה "הסתער עליו", ככלומר הקיה נסע במהירות לנטייבו; הנאשם בלם בLIMIT חירום (**ת/42**, עמ' 5, ש' 57-42); אינו יודע היכן הייתה ההתנגשות: "**אם זה היה בנתיב הנגדי או בנתיב שלי אני לא יודע איפה זה היה**" (**ת/42**, עמ' 5, ש' 68-72); לא סטה לנטייב הנגדי. נראה כביכול שההתאונה התרחשה בנתיב הנגדי כי יתכן שמעוצמת המכחה עפוי כלפי הרכב לנטייב הנגדי. אולם טריון הוכיח כי מוקדם מהר מאוד מרגע המגע בין הרכב לנתיב הנגדי, מוקדם מרגע המגע בין הרכב לנתיב הנגדי (**ת/42**, עמ' 6, ש' 84-80, עמ' 7, ש' 153); וכן: "זה הממצאים שלכם אין לי תגובה לזה. אתם יודעים יותר טוב ממי...אני לא ברוחתי לנטייב הנגדי, אני בלמתי את הרכב. זה סימנים שלכם. אני בלמתי את הרכב בנתיב שלי. אני לא סטיתי לנטייב שלו...ממה שאינו זכר אני בלמתי וההתנגשות הייתה בנתיב שלי" (**ת/42**, עמ' 7, ש' 149-154).

עוד אמר הנאשם כי הרכב הקיה נסע עם אורות דלוקים (**ת/42**, עמ' 5, ש' 76-75).

מבחן מכך היה בסדר גמור; הוא הוכיח את הרכב לבקשת רישיון הרכב - "טסט", אך שכח לבצעו (**ת/43**, עמ' 5, ש' 58-65). אין לו תשובה לשאלה מדוע נהג ללא רישיון רכב ואינו יודע כמה זמן אין לו רישיון רכב (**ת/42**, עמ' 5, ש' 67-66).

שלט ברכב בסדר גמור ונὴגתו הייתה בסדר גמור (**ת/42**, עמ' 6, ש' 112-111).

לא שתה אלכוהול. אולי בדימת הדם היו חומרים נוספים כתוצאה מהתרופות שנဏנו לו (**ת/42**, עמ' 6, ש' , ש' 122105-107).

עדות הנאשם

התאונת

27. הנואם העיד כי נסע בכביש עמוק, התקoon לצאת ממנו "הסתער לכיוון רכב ובלמתו את הרכב שלי...נהיה לי חור שחור צזה ובית חולים" (פרו' - עמ' 125, ש' 30 - עמ' 126, ש' 1).

מכיר את המקום בו קרתה התאונת, נסע שם יותר מפעם אחת, ידע שיש שם עקומה, יש שם בעיה של שדה ראייה והוא לא ידע זאת. יש עצים קרוב לשוללים שמסתירים את הנסיעה. נהג במהירות פחותה מ-50 קמ"ש. רכב הסתער מולו, בא לכיוונו והוא בלם.

ש - "מה זה בא מולך - נכנס אליך לנטייב?"

ת - "לא יודע. ראייתי רכב בא מולי."

וכן: "לא יודע איפה התאונת קרתה. התאונת קרתה בנטייב שלי". לא יודע הICON ארעה ההתנגשות. "למייט זכרוני הייתι בנטייב שלי. בא רכב מולי ובלמתו". לא סטה לנטייב הנגדי. לפי הממצאים זה לא קרה בנטייב שלו. הוא בלם בנטייב שלו. לא יכול להסביר כיצד הגיעו כל הרכבים לנטייב השני (פרו' - עמ' 127-128).

נסע פחות מ-50 קמ"ש. לדבריו, הכביש עמוק, או אפשר לנסוע בו מהר. הוא היה בקשר עין עם הכביש ומהוג השעון (פרו' - עמ' 129, ש' 3-8).

השכבות

אין זכר שהבחן בקש דגימת דם והוא השיט את ידו. בגופו היה בבית החולים אך לא היה מודע למתראש (פרו' - עמ' 126, ש' 7-2). על כל דבר שאלו השיב "כן". יכולים לעשות בו מה שרוצים. בחקירה נגידית התבקש להסביר אם אמר על כל דבר "כן" כיצד השיב "לא" על השאלה האם שתה. על כך השיב שאינו זכר את השיחה עם הבוחן ומעלה אפשרות שהבחן ראה אותו במצב צזה והוסיף דברים. אין טעון שהבחן משקר.

לא שתה באותו יום (פרו' - עמ' 126, ש' 8-7, ש' 26-25). אין יודע כיצד נמצא אלכוהול בدمו, הוא אינו מודיע שיכול לענות על כך. אולי המבחן של מישחו אחר (פרו' - עמ' 131, ש' 20-18).

נהיגה ללא רישיון הרכב

לגביו רישיון הרכב אמר כי נהג לחתת את הרכב למוסך ולתקן את הדרוש תיקון הפעם לא עשה טסט לרכב בשל לחץ מהעבודה ומהחימם. הוטח בו כי התאונה התרחשה ביום 16.5.16 ואילו תוקפו של רישיון הרכב (**ת/43**) פג ביום 15.5.16, כמעט שנה שלמה לפני התאונה וחזר על כך שעקב המצב בבית והלחץ מהעבודה לא "עשה טסט" (פרק' - עמ' 129, ש' 16-26).

דין והכרעה

28. בניתוח האירוע עומדים להכרעה שני נושאים עיקריים:

א. שאלת אופן התרחשות התאונה או במילים אחרות האם סטה הנאשם בעת נסיעתו בעקבומה וחדר לנטייב הקיה שם התרחשזה ההתנששות, או כתענטנו, הקיה היא שסתמה לכיוונו וחדרה לנטייב נסיעתו.

ב. שכנות הנאשם. האם היה הנאשם שתיי בעת התאונה. האם לקיחת דגימת הדם והשרשתה שלאחריה, עד קבלת התוצאה הסופית, בה נקבע כי בدم הנאשם נמצא אלכוהול בΡΙΚΟΖ של 128 מיליגרם אחוז לפחות, בוצעה כדי והוכחה ברמת הוכחה הנדרשת.

באיו עדי ראייה לאירוע, מבוסס התיק בעיירו, פרט לחקירת הנאשם, על הממצאים כפי שנוטחו על ידי הבוחנים והמומחים השונים אשר חקרו את התאונה, כך לעניין נסיבות התאונה וכן לעניין שכנות הנאשם.

ב"כ הנאשם, חקר את העדים תוך שהוא מטיל ספק בדרכי פעולהם ובמסקנותם אליהן הגיעו.

במסגרת פרשת ההגנה לא הובאו עדי הגנה או מומחים כלשהם פרט לנאשם.

התאונה

29. צוין כי בסיכון ב"כ הנאשם, עוז'ד אשר ארבל, נכתב כי: "אין חולק שההתאונה קרתה בנטייב נסיעת המנוח" (עמ' 59 לסייעים, ש' 11). בעדותו בפניי הייתה גרסת הנאשם שונה לפיך אדון בהחלטתי, בין השאר, בקיומה אודות מיקום התרחשות התאונה.

לטענת הגנה לא הפגין הבוחן מקצועיות ואף החמץ חלק מסימן הבלימה. מכיוון שהזירה לא נסגרה עד הגעתו של מוזס טען הסניגור כי לא ניתן לשולлеч אפרחות סימן הבלימה שיר לרכב אחר שבלם. בנוספ', תגונבת הנאשם הייתה תגונה לא רצינליות שנבעה מבהלה של "רכב מסתער" לעברו.

30. מוזס, رب פקד ועורך דין, משמש כרמ"ח בוחנים תל אביב העיד לפני. כבר בראשית דברי אזכיר כי התרשםתי ממkillות הרבה כמו גם מאמיןותו. מוזס נחקר ארוכות והוצעו בפניי שאלות מקצועיות רבות ומגוונות. ניכר שהוא אכן מומחה בתחוםו.

מוזס הגיע למחарат התאונה לזרה ובדק את הממצאים. את דוח' הבדיקה ערך יחד עם הבוחן ומסקונותיהם, כדי שאף עלה מעודותם בבית המשפט, זהות.

המסקנה העולה באופן ברור מדבריו של מוזס היא כי הסיבה העיקרית לתאונה נובעת ממצב השכרות בו היה
עמוד 15

הנאשם נתון. הנאשם סטה מנתיב נסיעתו, ו"חתך" את העקומה, נכנס לנטייב הנגדי בנסיעה ישירה והתנגש חזיתית ברכב המנוח.

ሞזס, כמו גם הבודחן, שללו מכל וכל את גרסת הנאשם לפיה הקיה נסעה במהירות לכיוונו.

מצאיי לאמץ מסקנתם זו באשר אין מצוי כלשהו התומך בגרסת הנאשם. **נתיב הנאשם נקי מממצאים**, ואילו בנתיב נסיעת הקיה מצויים רבים המצובעים על סטיהו של הנאשם לנטייב נסיעתה. כל הרכב לאחר ההתנגשות נמצא בנתיב נסיעת הקיה, "ריכוז השברים, שברי פלסטיק וחלקו רכב מצובעים על מקום ההתנגשות בין שני כלי הרכב בנתיב נסיעת הקיה" (**ת/15**, ס' 9). בנוספ', **נמצא סימני בלימה ברורים בנתיב נסיעת היונדי הנמשכים עד למקום האימפקט (ת/12 תמונה 3)**. **סימני הבלימה מראים באופן ברור את דרכו של הנאשם מנתיבו אל עבר ולתוכו נתיב הנגדי** ואילו המנוח ניסה אינטנסיבית לחמק ותוך כך אף פגע במעקה הבטיחות. זאת ועוד, מהשוואה בין ריכוז הממצאים למצובעים על מקום האימפקט ביחס למיקום הסופי של הקיה, עולה כי הקיה נדחפה מספר מטרים אחורה כתוצאה מההתנגשות שכן מהירות הנאשם הייתה גבוהה ממהירות המנוח.

ሞזס העיד כי נהיגת הנאשם אופיינית לתאונות של נסעה בעקומה. נהגים מגיעים במהירות גבוהה מדי לעקומה וברגע האחרון, בבלימה, חותכים את העקומה וסוטים לנטייב הנגדי. צורת ההתנגשות תומכת במסקנה כי נסיעת הנאשם הייתה ישירה לחולותן עד רגע ההתנגשות.

מהירות

בדוח קבלתו הרפואית ציין כי הנאשם "לא זכר את המהירות" (**ת/28**, עמ' 1). בהודעתו לעומת זאת טען כי נהג ב מהירות שאינה עולה על 50 קמ"ש. לפי חישובי הבודחנים עדמה מהירותו לכל הפחות על 57 קמ"ש, הגם שלמעשה המהירות הייתה גבוהה יותר שכך לשאיפת לה את אובדן האנרגיה בעת הפגיעה. מדו"ח ניסוי שדה הרניה, כמו גם מקלטת הניסוי (**ת/38**) עולה כי המקום מואר וניתן לראות את הדרך ואת העקומה. יחד עם זאת טען הנאשם כי היה חשוך והראות לא הייתה טובה וכן היו עצים לצד הדרך שהסתירו לו.

זו הייתה תחושתו היה מצופה ממנו להפחית מהירות נהיגתו, אף למטה מהמוור, כדי לעמוד בתנאי זהירות הנדרשים ולשלוט ברכבו. הנאשם לא עשה כן.

האסלט

בכਬיש הוא שני משטחי אספלט, אספלט חדש ובמஸכו ישן. משכך, נבדקה השפעת נתון זה על התרחשויות התאונה. בוצע ניסוי וריקום לקביעת מקדם החיכוך (**ת/17**). בנושא זה העיד, פרט לבוחן, רס"מ יצחק ברק שכיל את המכשיר. בוצעו ניסויי בלימה - "מגרש החלקה" - על שני משטחי האספלט ונקבע ע"י הבודחנים כי אין בהבדלים המינוריים בין המשטחים כדי להוות גורם לתאונה. היונדי **כלומר כל מרחוק הבלימה היא משתמש אחד בלבד**, באספלט הישן. לפיכך, אין לראות בקיום של שני סוגי אספלט גורם לתאונה. המצב היה שונה לו צדו הימני של הרכב היה נושא על משטח אחד ואילו השמאלי על אחר, אך אין עסקין במקרה שכזה.

מוטיב ההפתעה

עמוד 16

מניסוי שדה הראייה, כמו גם מהדים שצורף אליו (**ת/38**) עולה כאמור כי העוקמה נראית למרחוק, אך יש להוסיף את דברי הנאשם כי הוא **תושב האזור ונוהג במקום מסוים**. מיללים אחרות, קיומם העוקמה במקום לא היה אמר לו הות גורם מפתיע. בעדותו אמר מוזס כי המרחק בין הנאשם לבין קיה היה בסביבות 60 מטר ככלומר הקיה לא הגיעה באופן פתאומי. בתאונה לא היה גורם חיצוני מפתיע או בלתי צפוי שהוא אמרו להשဖיע על הנאשם.

בדיקות שלדים ברכב יונדי

בוצעו בדיקות ביונדי במטרה לבדוק אם של כלשהו, יכול היה להוביל לסתיה.

ה הנאשם עצמו לא טען בשום שלב לאובדן השליטה על הרכב בשל תקלת כלשהו.

miriyat, מהנדסת ממכון התקנים העידה על חותמת דעתה (**ת/45**) והסבירה את מסקנתה כי הצמיג לא גרם לתאונת הדרכים אלא שאיבוד האויר התרחש במהלך התאונה.

miriyat התיחסה למסמר שנמצא בצד ימין הסבירה כי אין בכך השפעה על איבוד אויר שכן המסמר לא חדר לפנים הצמיג.

בנוסף, ביצע הבוחן בדיקת רכב במוסך יונדי (**ת/39**). מנהל העבודה, שלומי אלימלך, שביצע יחד עם הבוחן את הבדיקה העיד לפני עלי פגעה בפנים במוט ההגה ובצירייה. אלו התרחשו כתוצאה מהמכה ולא כתוצאה משימוש שגרתי ברכב.

רישון רכב

31. רישון הרכב לא היה בתוקף שנה בקיורו (**ת/43**). הנאשם הוודה שלא ביצע את מבחן הרכב - "טסט" - ונימק זאת בחוסר זמן בשל אילוצי החיים. מבחן הרכב נועד לוודא כי הרכב הנושא על הכביש אושר לכך בהיותו עומד בקריטריונים הנדרשים. אי ביצוע המבחן הנדרש תקופת כה ארוכה מצבי על זלזול בחובת זהירות הנדרשת ממנה.

נהיגה בשכרות

הסכם מודעת ללקיחת הדם

32. בלילה התאונה הגיע הבוחן לחדר ההלם בבית החולים "אסף הרופא" כשהוא לבוש מדים. לדבריו, שאל את הנאשם האם שתה וה הנאשם השיב בשילילה, אז ביקש את הסכמת הנאשם ללקיחת דגימת דם לאיתור אלכוהול וה הנאשם הסכים. לפיכך, נטל ד"ר בוריס מהintendent דם. הנאשם טען כי עקב התאונה והפגיאות שנגרמו לו לא נתן הסכמה מדעת והוא כלל אינו זוכר شيئا עם הבוחן בהקשר זה.

טענות ההגנה לעניין השכירות:

ב"כ הנאשם טען כי בעניין השכירות נפלו פגמים בעבודת המשטרה ואלו החלו כבר מלקיחת דגימת הדם שכן הנאשם לא נתן הסכמה מדעת. אליבא דב"כ הנאשם, חדרה לגוף של אדם ושאיית דם משמעם פגיעה

בפרטיותו ולכן עליו להתבצע בהסכםתו. לא נמסר לנאים על מהות החשדות נגדו, על משמעותה המשפטית של הדגימה ואפשרותו לסרב כך שלמעשה לא הבין את משמעות החלטתו.

עוד נטען כי מדובר בזכות בעל מאפיינים חוקתיים ואי מסירת הנ吐נים פוגעת פגיעה חמורה בחירות החשוד על גופו. נוהל הבדיקה להוכחת שכנות לא נשמר בהקפדה.

סעיף 46ב(ב) לפקודת התעבורה קובע כי:

"שוטר רשאי לדרש מנוהג רכב או מונחה על הרכב, שהיא מעורב בתאונת דרכים או שיש לשוטר חשד סביר כי הוא שיכור, למת לו דגימת שתן או דגימת דם לשם בדיקה אם מצוי בגופו אלכוהול ובאיזה ריכוז... שוטר רשאי להורות על נטילה של דגימת דם... שהוא מחוסר הכרה...". למפורט בהמשך, על הנטילה להיעשות בידי בעל מקצוע רפואי במקומם בו אמורים ליטול דוגמא כאמור.

סעיף 46ג. לפקודה קובע את הרישום המחייב על ידי הדוגם: ציון שמו ופרטיו זהותו של הנבדק, נסיבות נטילת הדגימה, התאריך והשעה וציון פרטי מבצע הבדיקה, עותק לנוהג ימסר מיד לנבדק. הוראות החוק יחולו גם על קטן או אדם שקיים חשש שהוא מוגבל בשכלו, ללא צורך בהסכמה אפוטרופוסו.

עוד קבע המחוקק בסעיף 46ב(ו) כי הוראות חוק החיפוש לא יחולו על בדיקות דם.

מההוראות החוק עולה כי החוק מוסמך **לדרש** מהנאשם לבצע את הבדיקה. כך למשל הבחן אליעזר אסיג אשר הגיע לבית החולים על מנת לקחת דגימת דם נוספת סמים, **ודרש** מהנאשם קיום בדיקה: "דרשתי מהחשוד בדיקה והוא הסכימ" (פרק' - עמ' 16, ש' 16-17). הבחן קלוד השתמש בלשון רכה יותר **וביקש** את הסכמתה הנאשם. כך או כך הבחן עשה את הנדרש ממנו על פי החוק.

משהיב הענאם הסכמתו ללקיחת הדגימה, לא פירט בפניו הבחן מהי המשמעות המשפטית לסירוב מתן הדגימה. על פי החוק אדם שמסרב לבדוק כמותו כאדם שנาง במצב של שכנות.

מקובל עליל' שלא היה הכרח בדיון משפטי על משמעותה הסירוב שעה שניתנה הסכמה.

בר依 כי המחוקק מצא ליתן חשיבות רבה ללקיחת הדגימה סמור ככל הניתן למועד התאונה, וזאת מתוך רצון לרידת לחקר האמת. החוק מאפשר ללקיחת דגימת דם אף מחוסר הכרה ומוגבל בשכלו ללא צורך בהסכמה אפוטרופוסו. יודגש: לצד זכויות החשוד בנהיגה בשכנות, קיימת זכות הציבור לעבר מתחו תופעה מסווגת זו. באיזון הראוי בין ערכיהם אלו מצא המחוקק ליתן חשיבות ללקיחת דגימה ובצד זה חיב לקלל הסכמת החשוד.

הבחן ביצע את הוראות החוק כנדרש.

הבחן בחקירתו החזרת הבahir כי קיים טופס זכויות לפני בדיקת שכנות הכלל זכות היועצת אר זאת כאשר מדובר ב"בדיקות שכנות ונשוף". באשר לעותק טופס הבדיקה שהיא אמר להינתן לנאים, זה נמצא בתיק, משמע לא ניתן לו. לא מצאת כי יש בכך כדי להוות פגיעה מהותית שתbia ליטול ראייה זו.

סבירה אני כי די בריאות שהוצגו כדי לקבוע כי בשעה שניתנה הענאם את הסכמתו לבחן הבין את השאלה
עמוד 18

המופנית אליו והבין כי הבדיקה נערכות לצורך גילוי אלכוהול בدمו. הבחן היה לבוש מדי משתראה הנאשם זהה ע"י הבחן הן ע"י מדקקות בית החולים והן ע"י שיחה מקדימה על מנת לוודא שהוא המעורב בתאונת. הבחן העיד כי הייתה תקשורת ביניהם "והנאשם היה בהכרה מלאה ולא נלקחה ממנו דגימה בכוח אלא תוך שמירה על החוק והנהלים". אך יש להוסיף כי החוקר אינו היחיד שטען כי התקבלה הסכמת הנאשם לבדיקה וכי הבין את שナル. ד"ר בוריס, נוטל הדגימה, שחותם על צ"ד לקיחת הדם (**ת/1**) אף הוא טען כך. אמן ד"ר בוריס התקשה, מסיבות מובנות, לזכור את האירוע אך העיד על התנהלותו הרגילה במרקורים אלו: "על כל דגימה אנו מקבלים הסכמה בעל פה", "מסבירים שהו בדיקה לרמת אלכוהול בדם. הוא יודע". לעומת זאת, הבחן והן בוריס נהגים לבקש את הסכמת החשוד ושניהם אף חתומים על צ"ד לקיחת הדם (**ת/1**).

עוד סומן בת/1 כי בבירור עם הנבדק לא עליה חשש סביר, כי נטילת הדגימה עלולה לגרום לבריונות. מקום הנטילה היה בית החולים והנטול היה רופא כך שתנאי הנטילה על פי לשון החוק קיימו גם בהיבטים אלו.

זאת ועוד, למחמת התאונה התבקש הנאשם ליתן דגימת דם נוספת, לבדיקת סמים, והסכים גם בכך. אמן ניתן לטען שלא היה טעם בסירוב שכן סמים כלל לא נמצאו בדגימה, עם זאת הדבר יכול לرمז על דרך התנהלותו של הנאשם בעניין.

טען ב"כ הנאשם בסיכוןיו: "קרוב לוודאי שהנאשם, אילו היה במצב תודעתי, היה נותן את הסכמתו אלא שההתביעה נהגה שלא כדין והשיגה את הראייה בזכות פוגענית". מדברים אלו עולה כי גם ההגנה מסכימה שהנאשם היה מוכן עקרונית לחתן דגימת דם. איני סבורת כי הראייה השיגה בדרך פוגענית.

הבחן העיד על אופן לקיחת הדגימה, הוא ביקש מהנאשם את הסכמתו ללקיחת דגימה לאיתור אלכוהול, קיבל אותה ואף מילא את הטופס כנדרש (**ת/1**). בז"כ נטילת הדגימה נדרש מלא הדו"ח לסמן שהבדיקה נעשתה בהסכמה, וכך עשה. בנוסף, מעבר לנדרש, רשם צ"ד על כך (**ת/2**). הנאשם השיב בחוב לפיקר, לא נדרש הבחן לפרט בפניו את משמעותו הסירובי.

הבחן הקפיד לבקש מד"ר בוריס לחתן הדגימה ללא חיטוי אלכוהולי, כדי למנוע השפעה על תוצאות הבדיקה, וכך נעשה.

מן המקובל עולה כי לא נפל פגם בהתחננות המשטרה בעניין זה.

עוד טוענת ההגנה בדבר מצב תודעתי מוגבל של הנאשם באותו זמן וגורסת כי אף אם היה הנאשם בהכרה הרו' שלא היה במידעות מלאה. הצדקה לדבריה אלו מצאה ההגנה בהימנעות הבחן, בשלב זה, מגבית הוודה.

לא מצאת תימוכין של ממש לטענה זו. הנאשם עצמו אמר כי לא איבד את הכרתו. הבחן וד"ר בוריס העידו כי היה בהכרה. בדו"ח מד"א נרשם כי: "בבדיקות בהכרה מלאה...ממצא בזמן ובמקום" (**ת/26**). בדו"ח חדר הטרואמה נכתב כי הנאשם הגיע לבית החולים בהכרה מלאה.

הgam שב"כ הנאשם טוען כי אין די בהיות האדם בהכרה עליו להיות בעל מודיעות ויכולת הבנה הרו' שבאופן מסמן לא מתוארת בעיה של בלבול או חוסר הבנה ולא מצינית אף הערה בדבר מצב תודעתי ירוד. ברוי כי נכון

התאונת והפגיעות שחוו, הנאשם היה כאוב ונזקק לטיפול. הבחן אף התחשב בכך ודחה את מועד גביית הودעתו. עם זאת אין בכך כדי לבטל את הבנתו ובחירהו של הנאשם בעת בה נתן הסכמתו ללקיחת דגימת הדם.

ההגנה ניסתה לתמוך טענותיה לעניין המצב התודעתי הבעייתי בטשטוש שנגרם כתוצאה מהתרופות שקיבל הנאשם אלא שהתרופות ניתנו שעה שהנ帀ה היה באשפוז ולא קודם לכן (עדותם של ד"ר בוריס ייחד עם סיקום העברה **ת/29**, עמ' 3). משכך לא היה בתרופות כדי להשפיע על מצב הכרתו, מודיעתו או הבנתו של הנאשם. ההגנה אף לא הביאה חוות דעת מומחה לתמיכה בטענותיה אלה.

ה הנאשם העיד כי השיב בחוב על כל שאלה שנשאל אך צודק ב"כ המאשימה באמרו כי על השאלה "אם שתה" השיב הנאשם בשלילה. כאמור, ניכרת דווקא הבנה מצד הנאשם וניסיון מסוים לחוץ עצמו מהמצב באירוע האמת.

כהurretת אגב אצין: ב"כ הנאשם עמד על זכותו של נאשם שיוכור לחתם הסכמה מודעת. קיימת בעיתיות מובנית בסיטואציה זו שכן ברוי כי מודיעתו של אדם שיוכור אינה כשל אדם צלול ומובן שלא ניתן עד שימושו ענני האלכוהול ורק אז לבצע את הבדיקה.

הסניגור ציין חוסר ברישום הנדרש על ידי הרופא לפי נהלי המנהל הרפואי. כך למשל אי רישום בתיק הרפואי כי הנבדק הסכים לניטילת הדם (**ג/1**).

אכן,יפה לו היו העוסקים במלואה מלאים בדיקנות אחר נהלי המנהל לרופאה. עמידה בנהלים אלה מעוגנת את זכויות הנבדקים בכתביהם ואף מונעת טענות עתידיות בדבר תקינות הנהלים. ד"ר בוריס טען כי יתרן והטפסים מולאו על ידו ונמצאים בתיקו הרפואי של הנאשם. יתרן שכך, אך דבריו אלו לא הוכחו בפני. ד"ר בוריס חתום עם זאת על זכי"ד ניטילת דגימת הדם (**ת/1**) ככלומר תיעוד שלו אודות לקיחת הדגימה קיימן, לכך יש לצרף את עדותו בפני על התנהלותו הקבועה לקבלת הסכמה מהמתופל טרם ניטילת הדם. כאמור, אין בהכרז זה כדי לפגוע בקבילות הבדיקה.

אני סבורה שיש מקום לקבל טענות שונות שהעלתה ב"כ הנאשם בעניין חוק זכויות החולה שכן אין עסקין בהסכם מדעת לטיפול רפואי אלא מדובר בבדיקה עוזר לחקירה משטרתית.

ב"כ הנאשם טען כנגד השרשת של העברת דגימת הדם וביצוע הבדיקה, כאשר הפנה חיינו להעדרה של העדה, הלבורנטית לriseה טבנץ'יק בשל מחלתה וראה בכך חוליה רופפת בשרשראת שיש בה כדי לנתק את השרשת כולה ולהטיל ספק בנסיבות הבדיקה.

אדגש כי המאשימה עשתה מאמצים רבים לאפשר את עדותה של לריסה. רופא תעסוקתי אסר באופן נחרץ על עדותה בכל דרך שהוצעה ולצמיות. הפרקליטות הציעה כי לריסה תעיד באחת ארבע דרכים: עדות רגילה, עדות בחדרה של השופטת, וידעו קונפרנס או עדות בכתב. הרופאים התעקוקתים שללו את כל ההצעות ותשובתם הייתה חד משמעותית.

לענין השרשת הקדם מעבדתית: הבחן העביר את הדגימה לבוחן אסיג וזה העבירה למכוון הטוקסיקולוג לידי

ד"ר ענת שרייקי אשר הגנה ויתרה על עדותה. הבודנים העידו על דרך שמירת המזג והעברתו ולא מצאתו כל דופי במעשיהם.

לענין השרשת במעבדה עצמה: את הדגימות הכינה ל里斯ה שלא הגיעו לעדות, ואילו את הבדיקה עצמה עשתה סגנית ראש המעבדה ד"ר שלמרק ומזכה בדגם 128 מ"ג אחוז אלכוהול.

זה המקום לציין כי ד"ר שלמרק הרשימה במקצועיותה ובוישרה. היא עבדת במעבדה שנים מספר וכיור שהיא מכירה את תחום עבודתה לעומקן. ד"ר שלמרק העידה בפניי פעמים והסבירה בפירות וביסודות הן את הפן הימי שבבדיקות האלכוהול והן את אופן העבודה וההקפדה הרבה על קיום הנהלים. ברוי מעודתה כי היא בעלת הבנה בדבר החשובות הרבה שיש לדיווק הנדרש בעבודתה ולאחריות המוטלת עליה בעדותה.

ב"כ המאשימה טען כי ניתן להסתמך על התוצאה שקבעה ד"ר שלמרק גם בהיעדר עדותה של ל里斯ה ונΚב בשתי דרכי חולפות לתמיכה בטענות זו. האחת על פי הנפק בפס"ד מרציאנו והשנייה על פי כללי קובלות עדות עובד ציבור שנפטר.

מבחינת שתי החלופות עולה כי הצד עם המאשימה:

בע"פ 566/89 **מרציאנו נ' מדינת ישראל פ"ד מו (4) 539 (1992)** נקבע כי כחrig לכל בדבר אי קובלותן של עדויות שמיעה ניתן לקבל כedula חווות דעת מומחה הנסמכת על פעולות שבוצעו ע"י אחרים אשר לא העידו במשפט. פסה"ד מונה את התנאים הנדרשים לצורך כך: "א. **שהרישומים...נערכו על-ידי עובד מיומן** של **יחידה בשירות הציבור; ב. לפי ה choreography שהייתה מוטלת עליו; ג. לפי הנהלים שבגדרם פעול;** ד. **שהיה פיקוח ממשי על קיום הנהלים; ה. שקיימת הסתברות ראייתית גבוהה שתוכננו של הרישומים אמת; ו. שהרישומים מוגשים לראייה על-ידי ראש היחידה או האחראי לה שכוחו להעיד שככל התנאים המזכרים לעיל נתקיימו".**

הלכה זו אושרה בע"פ 456/16 **צ'ורני נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבז] (4.7.17)):

"**העובדת שמיעה המעד בפני בית המשפט מסתיע בעבודתו בעזרתו של אדם אחר, הנמצא תחת פיקוחו הישיר וההדקוק של המומחה ופועל בהתאם להנחיותיו, אינה הופכת את עדותו של המומחה לעדות שאינה קבילה רק מטעם זה.** עם זאת, אין בכך כדי למנוע מהגנה להעלות טענות נגד מרכיבי עדות המומחה ובתווך כך גם נגד פעולותיו של אדם בו נוצר המומחה... מכל מקום, חשש ספקולטיבי לקיומו של כשל בעבודתם של הcpfops למומחה, ללא בדיל של תשתיית ראייתית קונקרטית לכשל כאמור, אין בו כדי להפוך את עדותו של המומחה לבלי קבילה. זאת להבדיל מחשש המבוסס ברמה שהוא מעבר להשערה גרידא...".

ומכאן לעניינו. את תוכן עדותה של ד"ר שלמרק פרטתי באricsות בחלק הראייתי של הכרעת הדין.

במקרה זה ד"ר שלמרק העידה לא רק כמומחית וסגנית ראש המעבדה אשר ממונה על ל里斯ה מתוקף תפקידיה אלא הייתה מעורבת בפועל בטיפול בדגם. יש לכך ערך נוסף משמעותי לעדותה שהרי על נתונים רבים הקשורים ל里斯ה ולדגם הפסיכיפית, העידה ככל ראשון.

הבדיקה במעבדה מורכבת משני שלבים. בשלב הראשון מכינים את הדגימה עצמה, ומסדרים את הבקבוקונים על המכשיר - זאת עשתה לריסה. החלק השני הוא הזרקה למכשיר, זאת ביצה ד"ר שלמן. יודגש, ביום המקרה הייתה ד"ר שלמן אחראית לעשוות בקריה שנייה לפני הזרקה: "**זו הייתה אחראית, הזרקה, זה סוג של בקריה שנייה על הרץ**". למעשה בדקה האם הייתה טעות במיקום הבקבוקן שהונח ע"י לריסה על המכשיר והאם יש התאמה לכתוב במחשבון.

ד"ר שלמן העידה על מיוםנותה של ל里斯ה. ל里斯ה היא שהסמיקה את ד"ר שלמן, עם הגעתה למקום, לבצע בדיקת אלכוהול: "ל里斯ה הייתה הגורם המוסמך באותו זמן לביצוע בדיקה זו". לדברי ד"ר שלמן **ل里斯ה עצמה כתבה בטופס שהיא הכינה את בדיקות האלכוהול לפי ניהול המעבדה (ת/10)**.

האפשרות לשגיאת עובד הפועל לפי הנהול מזעירת. ל里斯ה עבדה לפי הנהול וביצעה שתי בדיקות לאותה דגימה, היא לא כתבה או הקפידה את המספרים, אלה נוצרו באופן אוטומטי ע"י מערכת הדגימה. ד"ר שלמן העידה כי יש בקריה על איזות הצוות, ופיקוח שוטף על קיום נהלים וריענון נהלים.

בנוסף יש בקריה אותה מחשב המחשב ואם המכשיר אינו תקין הדבר נראה בתוצאות בקורס האיכות. הרישומים של ל里斯ה הוגשו וד"ר שלמן העידה כי כל התנאים קיימים.

לאור עדותה של ד"ר שלמן מצאתי כי התקיימו התנאים שנקבעו בפס' 7 מרציאנו.

ה.apיך השני להוכחת קובלות עדותה של ל里斯ה נסמך על כללי קובלות עדות של עובד ציבור שנפטר. השופט קדמי בספרו "על הריאות - חלק שני" פירט את התנאים הנדרשים כדי שנitin יהיה לקבל מסמך שערך עובד ציבור שהלך לעולמו.

התנאים הם: א. העד נפטר או שלא ניתן לאתרו בשקייה סבירה או שלא ניתן להעידו. ב. האימרה נעשית במסגרת מילוי תפקידו. ג. מדובר על פעילות שכבר בוצעה ע"י מלא התפקיד. ד. אין ספק באשר לאמתות התקן. ה. קרבת זמינים בין הפעולות לרישום.

בע"א 703/86, אברהם ברנסטיין נגד מדינת ישראל, נקבע ע"י הש' קדמי כך: "הנני סבור כי יש להחיל את החrig לכל האמור בדבר קובלותה של אימרה בכתב שנעשה ע"י מלא תפקיד במסגרת מילוי תפקידו, לא רק במקרה שבו מלא התפקיד נפטר, אלא גם כאשר מדובר במלא תפקיד שלא ניתן להעידו מטעם אחר". באותו מקרה דובר ברופאה שירדה מהארץ ולא ניתן היה להעידה.

סבירוני כי כל התנאים מתקייםים לגבי ל里斯ה. מדובר בעובדת וויתקה שאף הדריכה את ד"ר שלמן כזו הchèלה לעבודה במקום וביצעה את רישומה במסגרת תפקידיה. ל里斯ה חסרת אינטרס לפגוע בנאשם ואין כל ראייה שביצעה טעות כלשהי.

ד"ר שלמן אשר ביצעה את השלב השני של הבדיקה בדקה פרמטרים מסוימים שביצעה ל里斯ה, בהם לא נפל כל דופי. ל里斯ה עבדה על פי נוהל עבודה קבוע שmovile לאחוז מזערי של טוויות. לא התעורר בליבי ספק באשר לתקינות הבדיקה.

הנאשם מואשם בעבירות של הריגה, גריםת חבלה חמורה, נהיגה בשכרות ונוהגה ללא רישון רכב תקף.

סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 קובע:

"**הגורם במעשה או במחדר אסורים למוות של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנה.**"

סעיף 64ב (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], מגדר כי "שיכור" הוא בין היתר:

"**מי שבגופו מצוי אלכוהול בריכוז הגבוה מהריכוז שקבע שר התחבורה, בהתאם עם...**"

בתקנות 169א(2) ו-169ב(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, נקבע כי אדם ייחשב כשייכור לעניין סעיף 64ב לפકודת, אם ריכוז האלכוהול בدمו עולה על 50 מיליגרם אלכוהול במאה מיליליטר דם.

לפי סעיף 64 ב(א) לפקודת, נהג שטרם מלאו לו 24 שנים ובدمו נמצא ריכוז העולה על 10 מיליגרם אחוז ייחשב שיכור.

במועד התאונה טרם מלאו לנאשם 24 שנים.

סעיף 26(2) לתקנות התעבורה קובע: כי אדם הנטען תחת השפעת משקאות משכרים לא ינהג רכב. לעניין נהיגה בשכרות נפסק בע"פ 5002/94, **איסק נגד מדינת ישראל** כי: "די בכך שכמות האלכוהול בدمו של הנהג עולה על 50 מיליגרם אחוז כדי לצאת ידי חובה הוכחתה של השכרות...".

הוכחת שכרות נעשית לרוב על בסיס בדיקת רמת האלכוהול בدمו של הנאשם.

הוכחת היסוד העובדתי הנדרש להוכחת עבירה של נהיגה בשכרות הוא נהיגה ברכב כאשר הנהג שיכור וגרימת מוותו של אחר.

באשר ליסוד הנפשי הנדרש בעבירת הריגה, נדרש "מחשבה פלילתית" המוגדרת כ"מודעות לטיב המעשה, לקיים הנסיבות ולאפשרות הגרימה ל吐וצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כך על פי סעיף 20 (א) לחוק העונשין".

בפס"ד איסק נקבע: "**כי לצורך הרשעה בעבירה של הריגה - לרבות כאשר זו נגרמת בתאונת דרכים - די בהוכחת הLN נפש של פיזיות;** ומשמעותה של זו היא - נתילה מודעת של סיכון בלתי סביר, מתוך אידישות לאפשרות ממשית של פגיעה בחיו או בשלמות גופו...של אחר, או מתוך תקווה שתוצאה זו לא תתרחש".

בהמשך נפסק כי נהיגה בשכרות מקימה בהקשר של עבירת הריגה "חזקת פיזיות".

.35 הנאשם נהג שיכור. בדמו נמצא ריכוז של 128 מיליגרם אחוז, כאשר מפתת גילו, פחות מ-24 שנים, היה מותר לו לנוהג כשבדמו עד 10 מיליגרם אחוז. ריכוז האלכוהול בדמו עלה על המותר באחוזים רבים.

הנעה בשכרות היא הנסיבה שבטעיה יש להרשיע את הנאשם בעבירות החריגה.

נראה כי אין צורך להזכיר מילים באשר לחומרתה של עבירה זו. חיים ניטלו טרם עת בשל פזיזתו ואדיושתו של הנאשם לתוכאה העוללה להיגרם מעשייו.

בנוסף להריגתו של המנוח, שמישון אברהם, נחבלה אשתו אני שি�שה בספסל האחורי ברכב, כך שבנוסף לאובדן בעל נפצעה אף היא קשות, נותחה ואושפזה בטיפול נמרץ.

הנאשם נסע בהיותו שיכור בנתיב נסיעה מוכר לו. בשל שכנותו לא הבחן מבעוד מועד בעקומה שבדרךו, חדר לנ庭יב הנגדי והתנงש חיוטית ברכב שבא ממולו. כתוצאה מכך נפטר נהג הרכב ואשתו נפצעה ונחבלה. אף הנאשם נחבל קשות.

משכך, אני קובעת כי יסודות עבירות החריגה הוכחו במלואם.

באשר להרשותה בעבירה של חבלה חמורה נקבע בע"פ 2163/07, **רוי ساعת נגד מדינת ישראל:**

"מי שנוהג ברכב שיכור וגורם למות אדם, מוחזק כמי שמתקיימים אצל רכבי הייסוד הנפשי להרשותה בהריגה. הייסוד הנפשי הנדרש להרשותה בעבירה של חבלה חמורה זהה לו של עבירת החריגה. נוכח המסקנה כי התקיים אצל המערער הייסוד הנפשי הנדרש להרשותה בעבירה של הריגת ביחס לגבר גולן, מתחייבת המסקנה כי התקיים אצלו הייסוד הנפשי הנדרש להרשותה בעבירה של חבלה חמורה בהתייחס לפציעת מר גולן".

דברים אלו מתאימים אף לעניינו, לפיכך, ולאור כל האמור לעיל הוכח כי הנאשם גרם לאני חבלה חמורה.

נסיעה ללא ביטוח הוכחה הן ברישוں הרכב שלא היה תקין והן בהודאת הנאשם בעניין זה.

.36 **סוף דבר**

אשר על כן ולאור האמור לעיל שכונתי מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העבירות הבאות:
הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

גרימת חבלה חמורה - עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיף 64ב(א)(3) יחד עם סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה.

נהיגה ללא רישיון רכב - עבירה לפי סעיף 2 יחד עם סעיף 62(1) לפקודה.

